

KLÍČEK KE KNIHÁM
ONLINE

ČÍSLO 15
LISTOPAD 2009

20 LET

TÉMA 20 LET OD REVOLUCE

	SODRUZI	03
	ROZHOVOR S MICHALEM HORACKEM	04
SAMETOVÁ REVOLUCE - KRONIKA PADU KOMUNISMU		06
	ČESLA JEJICH KOMUNISMUS	07
HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO SMYSLU REVOLUCE		08

MILUJÍCÍ SESTRA

PETR EISNER

JAK DAĽEKO MŮŽE BÝT
OD LÁSKY K NENÁVISTI?

WWW.PETREISNER.CZ

Milí čtenáři,

listopad 2009 je téměř jako Silvestr. Oslavuje se 20 let svobody. v Berlíně oslavy pojali jako jednu velkou estrádu. Všichni bilancují. Je nám líp nebo hůř? Dostali jsme, co jsme chtěli? Nejsme zklamaní? Snad se středoškolaři konečně z televize dozvědí, co se vlastně stalo 17. listopadu 1989. Pokud ovšem nepřeladí na jiný program. Vraťme se v rozhovoru s osobností do těch dní a přečtěme si recenze na knihy, které s pádem komunismu nebo s komunismem samým souvisejí.

Máte osobní vzpomínky na '89. rok? Pošlete nám pár řádků z nich a pokud budou v příštím čísle otištěny, knižní odměna Vás nemine.

Redakce

SOUDRUZI

autor: **ROBERT SERVICE**

Je to již bezmála dvacet let, co se v Evropě začala hroutit komunistická říše. Impérium, které vzniklo po druhé světové válce jako jeden z jejích smutných pomníků. Země, které měly tu smůlu a staly se zajatci sovětského bloku, se tak na dlouhých čtyřicet let změnil v místo, kde se pokračovalo s experimentem zvaným komunismus.

Experimentem již od počátku velice pochybným, který se prováděl v bývalém carském Rusku téměř třicet let a o jehož výsledcích mělo ponětí jen zoufale málo obyvatel Evropy a zbytku tehdejšího světa. Dost možná by tento experiment skončil nezdarem už o padesát let dříve, nebýt hrůz druhé světové války a nacistické zkušenosti, která tak komunismu propůjčila v očích světové veřejnosti punc normálnosti a dokonce i přitažlivosti. Kupodivu tento obraz přetrvává v myslích mnoha lidí až dodnes a to i poté, co na světlo světa vyšly pravdy o zločinnosti a krachu komunistické ideologie v mnoha zemích, ve kterých se této ideologii podařilo zapustit kořeny. Neškodí si tedy nedávnou historii připomínat a letošní kulaté výročí k tomu vybízí dvojnásob. Kniha Soudruzi, britského historika Roberta J. Service, je k tomu více než vhodná.

Robert Service není pro českého čtenáře neznámým autorem, český již vyšel jeho životopis Lenina. Service věnoval Rusku i řadu dalších knih, zabývá se carským Ruskem,

sovětským Ruskem, ale stranou nezůstává ani dnešní Rusko. Kromě životopisu Lenina sepsal i biografii jeho neméně „proslulého“ následovníka Stalina a v současnosti vychází i jeho životopis Trockého. V knize Soudruzi si vytkl poměrně velkolepý cíl, popsat historii světového komunistického hnutí. Komunismus nezačal velkou říjnovou revolucí v Rusku, ale jeho kořeny sahají hluboko do devatenáctého století. Service sleduje vývoj komunistické ideologie od těchto začátků, zabývá se tím, jak na toto učení reagoval tehdejší svět, jeho postupným, ale drtivým nástupem k moci i jeho náhlým zhroucením ve východní Evropě a v Sovětském svazu.

Již po několika kapitolách čtenář zjišťuje, co že je autorův hlavní obor. Service se totiž z velké většiny věnuje hlavně historii komunismu v Rusku. To sice neznamená, že by zcela opomíjel vývoj komunismu ve zbytku světa, ale málo naplat označení světové dějiny komunismu si kniha zkrátka nezaslouží (lehké pousmání vyvolal závěr knihy, kde Service v rychlosti

rekapituluje konce komunistických režimů ve východoevropských zemích a o konci komunismu v Československu se dozvídáme pouze v poznámce pod čarou (přidanou redakcí). Značný prostor dostává komunismus v Číně a na Kubě, zajímavé informace se dozvíme například i o komunismu ve Francii, Itálii, Velké Británii a Jugoslávii. Nutno přiznat, že pro českého čtenáře jsou tyto kapitoly určitě velice hodnotné, protože komunismu v těchto zemích se příliš mnoho knih u nás vydaných nevěnuje. To platí i o kapitole věnované komunismu v USA. V podstatě se tedy paradoxně dá říci, že Service (ať už záměrně nebo ne) ve své knize poněkud opomíjí oblasti, které jsou českému čtenáři přece jen známější, a nebo o kterých může najít spousty informací v jiných česky vydaných knihách.

Velkým kladem této knihy je skutečnost, že se Service snaží být ve svém výkladu dějin komunismu skutečně velice objektivní a neskouzává k patosu, ke kterému toto nelehké

téma vybízí. Autor nás seznámí se zločiny komunismu, neglorifikuje však západ jako bezchybný svět plný štěstí a lásky. Dokumentuje přitažlivost tohoto opia lidstva, bere ho zřejmě jako historickou nutnost a poměrně logicky vyvozuje, že komunismus byl a

bude vždy silný tam kde západní model funguje špatně a kde se lidem nedaří dobře. Ale zejména boří zavedený mýtus, že ten pravý komunismus ještě u s k u t e č n ý nebyl a že vlastně byla všude jen sprostě zneužitá ona krásná m ý š l e n k a . Porovnáním jednotlivých komunistických režimů autor dochází k jednoznačným paralelám

mezi zeměmi, kde byl komunismus zaveden a přesně diagnostikuje jeho anamnézu. Zejména díky tomu je tato kniha velice hodnotná a aktuální právě v dnešní době.

TomíFK
tomifk@knihovnice.cz

MICHAL HORÁČEK

Dvě desetiletí od pádu komunistického režimu v České republice je příležitost vzpomínat a hodnotit. Ne každý se ale událostí té doby účastnil přímo, řada z nás má vzpomínky vázané jen k televiznímu nebo rozhlasovému zpravodajství. v rozhovoru se k těm historickým dnům také vrátíme... Na otázky nám odpoví přímý aktér revoluce, redaktor, spoluzakladatel občanské iniciativy MOST, spisovatel, textař, producent a úspěšný podnikatel - Michal Horáček.

Tento rok bude 20. výročí Sametové revoluce. Jak se na události roku 1989, jako jeden z přímých aktérů, díváte nyní?

Jako na chvíle, které dramaticky změnily můj život – i život půlky Evropy – jednoznačně k lepšímu.

Byly chvíle, kdy jste přestával věřit v pád komunistické vlády?

Ano. Během prvních revolučních dní každou chvíli hrozil ozbrojený zásah represivních složek režimu – armády, policie, milicí.

A kdy jste věřit začal? Kdy a v čem byl ten zlom?

Zlom nastal ve středu – myslím 30. listopadu – dopoledne, kdy si komunisté v parlamentu jednohlasně odsouhlasili vyškrtnutí „vedoucí úlohy Komunistické strany Československa“ z ústavy ČSFR.

Má podle Vás i dnes existovat komunistická strana nebo by měla být zakázána?

Buď by měla být zakázána, nebo povolena a akceptována jako validní politická síla. Dlouhodobý stav její přijetelnosti-nepřijetelnosti je zásadním narušením demokratického půdorysu zákonodárných sborů ČR. Kdyby se o tom mělo hlasovat, já osobně bych hlasoval pro zákaz.

Co si myslíte o názorech, že komunisté „vyvázli“ z revoluce velmi lacino? Prakticky nikdo z nich nebyl ani odsouzen...

Nejenže vyvázli lacino. Privatizace státního majetku – tak, jak byla koncipována – předala komunistům v managementu státních podniků ty podniky prakticky zadarmo do osobního vlastnictví. Jejich klientelské sítě se udržely a fungují dosud. Komunistická nomenklatura proto byla jednoznačným vítězem polistopadové éry. Ačkoli mě to trápí, vidím ovšem i tohle: aby

se mohli dostat k majetku, museli komunismus odvrhnout. Jejich další budoucnost mohla být jen v kapitalismu. Ale nejen jejich, ale i všech ostatních. Takže to byla cena, kterou jsme za tržní hospodářství a parlamentní demokracii zřejmě museli zaplatit. Nebyla-li příliš vysoká, to ať posoudí každý sám.

Jak jste si v před 20 lety představoval svobodu a demokracii? A splnila se Vaše očekávání?

Moje očekávání se nejen splnila. Skutečnost ji překonala, a to v dobrém. Jsme svobodní. Nezáleží už na mocipánech v Berlíně, Vídni nebo v Moskvě, záleží jen na nás. Jen naše jsou úspěchy i neúspěchy, není na koho si stěžovat.

Kdy a jak Vás napadlo si začít v listopadu 1989 psát deník?

Cítil jsem, že jsme se ocitli v proudu událostí zásadního historického významu. Proto jsem si dělal poznámky – na různé útržky papírů. Deník bych tomu ani neřikal.

V knize Jak pukaly ledy popisujete podrobně i Vaši roli v listopadových událostech... Udělal byste dnes něco jinak?

Ptát se tímhle způsobem je zbytečné. Žádné činy nelze vrátit. Takže řeknu jen: ničeho nelituju.

Poprvé jste knihu Jak pukaly ledy vydal sám ve svém

pokračování na další stránce

nakladatelství Ex Libris. Jaký úspěch měla kniha hned po revoluci? A pokračovalo pak dále Vaše nakladatelství?

Knihy se prodalo nejméně 170,000 výtisků. Jeden stál 39 Kčs a mnohým to připadalo moc... Je to už opravdu dávno. Nové je to, že k novému vydání z roku 2007 napsal předmluvu Václav Havel. Moje vydavatelství vydalo ještě tři další knihy včetně Polojasna od Václava Bartušky. Toho se tehdy prodalo ještě víc.

Co bylo největší motivací pro druhé doplněné vydání knihy Jak pukaly ledy? A jak se liší od původního vydání?

Jen to, že přišlo nakladatelství a řeklo: máme signály, že lidi by si to chtěli přečíst. Hlavně mladí... Asi na tom něco bylo, protože takový písničkář Tomáš Klus mi nedávno celou tu knihu vyprávěl a říkal mi, jak je to zvláštní, že mluvím s živou postavou takové knihy... Od původního vydání se neliší ani písmenem. Nebudu přece měnit

svědectví, které jsem jednou podal. S jedinou výjimkou, jazykově to zrevidovala odborná korektorka. Takže rozdíl jsou tři: ta Havlova předmluva, slovníček „kdo byl kdo“ (mnozí protagonisté sešli z očí i zmysli), a pak mnohem kvalitnější vydání, než bylo to původní.

Vzkázal byste něco nové generaci, která dnes mnohdy ani neví, čím byl významný rok 1989?

Ano: hodně štěstí a kuráže do života ve s v o b o d n ě m světě.

Myslíte si, že je dnes pro mladé lidi dostatek informací o tom, co se zde v éře komunismu dělo? Hodně velké je asi povědomí o roku 1968, ale co například počátky komunismu po roce 1948... Zavírání českých letců a výsadkářů, kteří hlavně s anglickou a americkou pomocí osvobozovali Evropu od fašistů? Dostatek informací není nikdy. Pořád bude co objevovat v archívech, co analyzovat, co nově vykládat. Ale soudím, že kdo má zájem, najde o té době literaturu už dnes poměrně bohatou. Jen chtít.

Knih Vám vyšlo již několik, pracujete nyní na nějaké další?

Ano. Na antropologické studii ze života společnosti hazardních hráčů v éře socialismu. Budu ji předkládat i jako svou disertační práci; ucházím se o titul Ph.D.

Proč jste nevstoupil do aktivní politiky? Mnoho lidí, kteří jsou v knize zmíněni v politice bylo nebo stále je, např. Michael Kocáb je nyní ministrem...

Vstoupil jsem do aktivního života v jiných sférách. Ubezpečuji vás, že jsem nelenošil. Jen se na politiku necítím. Na tu místní už vůbec ne.

Na závěr prosím ještě doporučte našim čtenářům Vašeho oblíbeného autora nebo knihu, která se Vám v poslední době nejvíce líbila.

Daniel Kehlmann: Vyměřování světa. (Nakladatelství Vakát, Brno).

Vřel díky Michalu Horáčkovi za poskytnutý rozhovor. Nápad na něj, do listopadového čísla Klíček ke knihám, vznikl potom, co jsem nedávno dočetl jeho knihu Jak pukaly ledy. Já osobně,

vzhledem k mému věku, jsem se demonstrací v listopadu 1989 neúčastnil. Mě osobně komunismus poznamenal jen přespříliš feminizovaným školstvím a půl rokem ruštiny. Ale díky knize Michala Horáčka jsem mohl celý průběh Sametové revoluce prožít jakoby „v první linii“. Těch pár dní jsem trávil po boku Václava Havla, Michaela Kocába, Václava Malého i samotného autora a mnoha dalších.

Skrze stránky i vy prožijete jednání krizového štábu či jednání se zástupci komunistické strany. Na demonstrace se budete dívat přímo z balkónů a tribun, nahlédnete i do jejich zákulisí a příprav těchto akcí. Kniha nechybí napětí – mnohdy jsem byl tak vtažen do dění, že mi „běhal mráz po zádech“ nebo jsem měl v očích slzy úlevy. Je to jiný pohled, než lze najít např. v publikacích historiků.

Jak pukaly ledy doporučuji „ke studiu“, ať už se jeho prostřednictvím budete vracet k událostem, které jste sami prožili, nebo ať se budete teprve dozvídat, co jste ani prožít nemohli, jelikož vás v době revoluce více než aktuální dění zajímal večerníček před spaním. A co víc – možná by bylo dobré, kdyby tato kniha sloužila jako jeden ze zdrojů informací do hodin dějepisu na našich školách.

racer
racer@knihovnice.cz

Nakladatelství Knihovnice.cz
vydává novou knihu
Richarda Pachmana

JAK CHUTNÁ ŽIVOT

objednávejte na:
nakladatelstvi@knihovnice.cz

SAMETOVÁ REVOLUCE

KRONIKA PÁDU KOMUNISMU 1989

Počátkem devadesátých let prosluli Kaiser s Lábusem scénkou, v níž pubertální žákyně projevovala fatální neznalosti sametově-revolučního kvasu tak důvěryhodně, že fráze: „Máme hole v ruce!“, zlidověla. Nyní máme dvacet let po té a pod aršíkem známek k padesátiletému výročí založení KSČ je v Emmertově knize poznámka: „Na první známce je podobizna V.I. Lenina,“ čili jakási jímavá obdoba hole v ruce. Ano, je to celou jednu generaci za námi a je načase bilancovat ve stylu národních ikon!

František Emmert se tohoto úkolu ujal odvážně a velkoryse. V nakladatelství Computer press za podpory České televize a ČTK vydal obsáhlé muzeum v knize. Emmert tento formát nepřípravuje poprvé, a proto se snad ani nedalo čekat, že by jej nezvládl. Kniha obsahuje zdánlivě malicherných 72 stran. Avšak, nejsou to stránky ledajaké. Autorovi se povedl husarský kousek, vzdor tomu, že dokáže upozornit na Leninovu tvář, neztratí tvář ani pro obeznámené a

zkušené čtenáře. Dokonce bych řekl, že strany mapující první projevy občanské neposlušnosti od roku 1988 poučí i pamětníky. Ani omezený rozsah nemá na přehledovou kvalitu textu škodlivý vliv. Text samotný je časopisového ražení a rozsáhlé popisky pod četnými obrázky fungují jako rámce, takže umožňují zmínit velké množství faktů bez nutnosti vázat je do souvislého textu.

Samostatnou pochvalu si zasluhuje deset

kapes s vloženými faksimilemi dobových dokumentů – právě to ostatně z knihy dělá „muzeum v knize“. Tyto kopie obsahují legendární plakát „Havel na hrad“, ale i překvapivě velké množství oficiálních tiskovin prozatím neoficiálního, rodícího se hnutí a později Občanského fóra. Pro většinu obyvatel patrně nedostupné interní tiskoviny Vojsk ministerstva vnitra se střídají s banálními a všudypřítomnými letáky, výzvami a nezávislými zprávami, jak je pamatuje každý (ale jak si schoval málokterý). Kniha tak umožňuje paměti zachytit se na těchto falešných svědcích minulosti nebo na fotkách a uvědomit si, jak jsme si i sami pro sebe upravili vzpomínky na dobu dávno minulou.

Po stránce obsahové kniha začíná velice zešířena, založením KSČ, obdobím reálného socialismu, Chartou 77, StB a konečně i Gorbačovovou přestavbou. Tyto uváděcí stránky plynně přecházejí v události roku 1988, Palachův týden, představení Havla (včetně legendárního blahopřání Ferdinandu Vaňkovi v Rudém právu) a rozbory politické situace v okolních zemích. 17. listopad zahajuje

autor: **FRANTIŠEK EMMERT**

detailnější výklad, který se den po dni táhne až k volbě Václava Havla prezidentem Československa 29. prosince 1989. Kromě deníkových stran jsou některé stránky tématické, věnované Občanskému fóru či krátkým medailonům nejvýraznějších tváří té doby.

Emmertova kniha je plnohodnotným přehledem Sametové revoluce. Na svůj rozsah je překvapivě obsáhlá, zmiňuje nebývalé množství méně známých faktů a kontroverzních detailů. Svým, řekněme, časopiseckým stylem zcela jistě zaujme mnohem rozsáhlejší okruh čtenářů než se to podaří rozsáhlým sborníkům se stovkami stran textu. Není to vůbec na škodu, toto je dle mého jeden z příkladů, kdy méně je rozhodně více.

Vydal Computer press, neváhejte se pokochat ukázkami: <http://knihy.cpress.cz/knihy/hobby/muzeum-v-knize/sametova-revoluce-kronika-padu-komunismu-1989/>

Jaromír Kopeček
jaromir.kopecek@knihovnice.cz

ČEŠI A JEJICH KOMUNISMUS

autorka: **FRANÇOISE MAYER**

Svět má v sobě zabudován prazvláštní paradox, který bývá příčinou častých neshod mezi lidmi technicko-přírodovědného a humanitního zaměření. Zatímco úzkostliví obháječi autonomie světa, tak jak je, se zaklínají opravdovou skutečností, jejich společensky ostrílení kolegové jim oponují tvrzením, že opravdu skutečné je jen to, co si lidé říkají, protože historie je vyprávění vítězů o tom, jak vyhráli. Oba tyto krajní pohledy v sobě nesou možnost být světem šeredně překvapen. Hezkou, ba přímo krásnou ilustrací tohoto je právě kniha Françoise Mayerové, Češi a jejich komunismus.

Kniha, která se Češi vyrovnali se svou komunistickou minulostí. Tedy ne kniha o tom, jestli se s ní vyrovnali nebo nevyrovnali, jestli to bylo dobře nebo špatně, ale prostě právě jen o tom, jak se Češi vyrovnali s komunistickou minulostí. Vyrovnali se s ní totiž všichni. Pravda, ne všem se to úplně povedlo. Někteří nedokázali skloubit fakta známá o svém životě se svými představami a jejich životní legendy vykazovaly jisté logické mezery.

Jiní se považovali za vítěze, ale ke svému překvapení zjistili, že ostatní je za vítěze nepovažují, a to je mrzuté, být samo-vítězem v sobě nese jisté zkrácení na vítězovských výhodách. Autorka to shrnuje slovy: Český příklad ukazuje, do jaké míry je těžké zkonstruovat takové zavržení a shodnout se na jeho obsahu a rozsahu. Takovým zavržením je pochopitelně zavržení komunismu, což však pro mlčící většinu zpravidla znamenalo zavrhnout

i všechno to, čeho tak pracně dosáhli. Je těžké vymyslet legendu, jak jsme v těžké řeži zvítězili nad říší zla, byli-li jsme v chvíli osudně desátníkem jejího vojska.

Mayerová tak vyniká cynickým nadhledem s jakým dokumentuje snažení nás Čechů a adresně ukazuje, kdo podvádí a jakým způsobem (metaforicky řečeno). Jistě, v jiných zemích by ji třeba za podobné komentáře pronásledovali s křivými meči, ale zde si připustíme, že právě to, že Mayerová je cizinka jí umožňuje být nestrannou pozorovatelkou, kterou je přeci jen mnohem složitější obvinít ze zništěných zájmů při konstrukci dějin našeho názoru na nás samé. Ba naopak, umožňuje to ponořit se do výkladu jako do přírodopisného popisu, jen namísto skvrn na křídlech motýlů sledujeme důsledky zákonů, novinových afér a neoficiálních seznamů spolupracovníků Státní bezpečnosti. Je však potřeba zmínit, že jazyk zůstává

sociologický – hutný a jistým způsobem notně vzdálený reportážnímu stylu vyprávění v časopisech. Četba proto nebude snadnou cestou k získání pikantních detailů, ačkoliv odkazy na literaturu jsou bohaté.

Vrátme se ještě k předchozímu odstavci, jsou v něm zmíněni agenti StB – autorka si velmi brilantně povšimla, že v konečném důsledku se seznamy agentů staly metlou vrstev, které s režimem a priori nesouhlasily, nebo alespoň záhy po revoluci přijaly nimbus kolektivně pronásledovaných a ne-li to, pak alespoň ustrkováných. Řeč je o opozičnících, členech různých zájmových skupin, náboženských společností, zaměstnanců vysokých škol, a podobně. Ti všichni se báli svých žánrných, malých i velkých křiváren. Vysocí straníční funkcionáři se věru bát nemuseli, že by je StB najímala jako informátory. Mayerová se dokonce domnívá, že lustrační zákon umožnil právě těmto

osobám odchod do privátní sféry se ctí.

Tolik k jedné marginálii. V globálním pohledu se kniha věnuje paměti a identitě obecně a aplikaci těchto konceptů na komunismus. Pak rozebírá několik hlavních skupin: komunisty, kteří se cítili být vítězi, komunisty, kteří se cítili být poraženými, disidenty, politickými vězni a právě zmiňovanými agenty, a ovšem též rolí historiků.

Je to zajímavá kniha, na čtení trochu náročnější nemáte-li zkušenost s odborným textem, ale plná britkých postřehů. Je dobré číst, že se o nás někdo zajímá. Françoise Mayerová byla ředitelkou Francouzského ústavu pro výzkum ve společenských vědách (CEFRES) v Praze. To jen, aby bylo vidět, odkud vítr vane.

Jaromír Kopeček
jaromir.kopecek@knihovnice.cz

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO SMYSLU REVOLUCE

autor: MICHAL KOPEČEK

Kniha Michala Kopečka je dosti odlišným pohledem na komunismus, než na jaký jsme zvyklí. Chtěl jsem napsat v posledních letech, ale on by to byl pohled nevšední i v dobách dávno minulých (ba dokonce by to byl pohled rouhavý a zcela jistě potrestaný). Michal Kopeček sepsal komparativní studii dějin politického myšlení ve střední Evropě

Pochopitelně, jedná se o doplněnou disertační práci započatou v roce 1998 a po obhájení dočasně odloženou. Autor přiznává, že s ní měl nemálo problémů, neboť byl nezřídka obviňován z propagace komunismu, vždyť: „Jaképak politické myšlení v systému, kde o všem rozhoduje politbyro, respektive jediný muž na vrcholu stranické hierarchie?“

Přesto je kniha s podtitulem „Zrod a počátky marxistického revizionismu se střední Evropě“ zajímavou studií o době, kdy byl revizionismus živou politickou doktrínou. Autor ukázal, jak v různých zemích docházelo ke konstrukci oficiální ideologie a jejímu uplatňování. Musím říci, že dosud jsem snad neviděl takovou koncentraci jmen sociologů, levicových filozofů a ideologů jako zde. V jistém ohledu je to kniha komplementární – doplňující k práci Mayerové: autor totiž nechce mluvit ani o paměti, ani o vyrovnání se s komunismem - mluví o tom, jak se tento komunismus sám vymezoval a prezentoval. Konkrétně v období po Stalinově smrti, kdy bylo potřeba „umělou dialektiku“ stalinismu zrušit a nastolit skutečnou dialektiku myšlení o světě. Připomeňme, že revizionismus byl prvou, byť interní opozicí

vůči komunistické diktatuře. Těžisko dle podtitulu leží v letech

1953 až 1960 a pokrývá de-stalinizaci a následný konzervativní obrat, ovšem skutečný rozsah je mnohem širší, protože jsou zmíněny životní osudy studovaných revizionistů a jejich ideových vzorů, čímž se mnohdy dostáváme až ke kořenům komunismu.

Kniha je vybavena velice rozsáhlou a snesitelně čitelnou úvodní, formální částí rozebírající marxisticko-leninský diskurz ve filozofii a koncept „politických jazyků“. Sociologicko-filozofické teorie nepatří ke snadným tématům na vysvětlení

a rozbor na konkrétních příkladech bývá pravidelně útrpnou částí historických knih, v nichž autor, jehož bavilo skládat mozaiku historie, potřebuje učinit formě zadost a ohnat se několika jmény. Kniha je o ideologii a jejích tvůrcích, dá se proto očekávat, že formální přístup nebude auto- rovi zcela cizí, ale přesto je v rozpracování přístupu k ideologii a jejímu jazyku ob- s a ž e n o obrovské množství práce, k t e r é obyčejně k vidění nebývá.

v Oxfordu Leszka Kołakowského a v Československu Karla Kosíka. Pokud však alespoň zalistujete v samotných kapitolách, zjistíte, že jmen je mnohem více. V Polsku je to především Gomulka, v Československu Ivan Sviták a Arnošt Kolman.

Plejáda jmen není pochopitelně to hlavní, co kniha nabízí, tím je shrnutí příčin a důsledků politického vývoje, včetně ohodnocení ideových konceptů. Kniha je vybavena tradičním aparátem odborné literatury, to jest poznámkami, rejstříkem a literaturou. Pro neoborného čtenáře, který ke knize přistoupí, tak říkajíc, polovičatě, budou pomoci shrnutí jednotlivých kapitol.

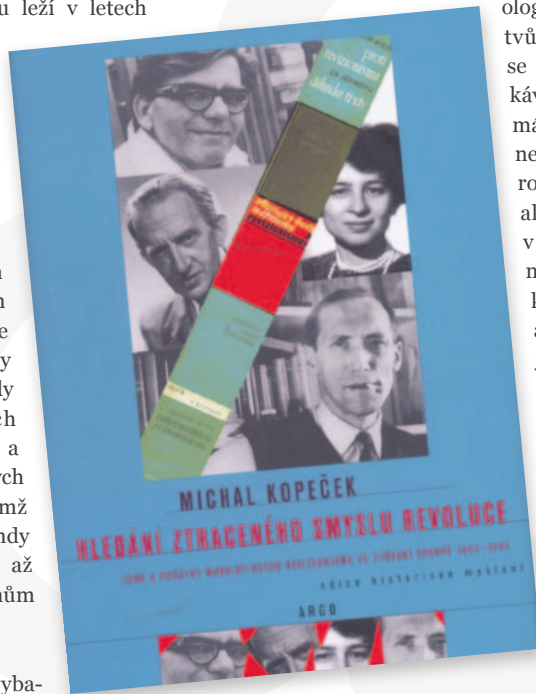
Vida, kam až to dotáhl revizionismus, již v roce 1905 ve spisku Materialismus a empiriokriticizmus soudruhem Leninem odsouzený!

Vydalo Argo:

<http://www.argo.cz/knihy/134894/hledani-ztraceneho-smyslu-revoluce/>

Jaromír Kopeček
jaromir.kopecek@knihovnice.cz

Po tomto ideologic- kém vymezení následují tři rozsáhlé komparativní kapitoly o Polsku, Maďarsku a Československu. Záložky a úvod jmenují v Maďarsku Ágnes Hellerovou a György Lukáse jako hlavního ideového oponenta kádáris- mu, v Polsku pozdějšího emigranta

Máte nějaký nápad na to, o čem byste si v našem časopise rádi přečetli? Chcete nám sdělit, že jsme úplně vedle nebo snad máte v úmyslu utrousit několik pochvalných slov? Napište nám a podělte se s námi o své názory, budou-li zajímavé, otiskneme je v příštím čísle. Na sdělné čtenáře stále čekají zajímavé knižní odměny.

Adresa pro Vaše e-mail je :

kliecek@knihovnice.cz

Redakce

Knihovnice.cz

eZin Klíček ke knihám

Vydavatel:

Radek Červený – Knihovnice.cz
Letňanská 330/15, 190 00 Praha 9
IČ: 69509361
www.knihovnice.cz
admin@knihovnice.cz

Sazba a grafické zpracování:

www.omicrone.net

Šéfredaktor:

Alžběta Červená

Internetové stránky:

www.knihovnice.cz/kliecek/

ISSN 1803-4446

Na adrese www.knihovnice.cz/kliecek/ najdete všechna předcházející čísla a přihlášení k odběru.

Pokud máte zájem o inzerci v tomto časopise, do- zvíte se všechny informace na následující stránce: www.knihovnice.cz/reklama/#reklama-kliecek